

HET STEPPENHOEN.

Men leest thans bijna dagelijks in de dagbladen, zoo Nederlandsche als Duitsche, van het op nieuw verschijnen, ook in ons land, van het Aziatisch Steppenhoen (*Syrrhaptes paradoxus*), dat voorzoover men weet in 1863 voor 't eerst in Europa verscheen en zelfs hier en daar nestelde, maar spoedig door de jachtliefhebbers deels gedood, deels verjaagd werd, niettegenstaande de aan die liefhebbers gerichte bede om dat nieuwe wild toe te laten zich in westelijk Europa voor goed te vestigen.

Het steppenhoen gelijkt over het geheel op een patrijs, doch de pooten zijn korter en bevederd, en het heeft slechts drie zeer korte, mede bevederde teenen. De vleugels zijn spits; de eerste en de beide middenste stuurpennen loopen in eene punt uit. De kleur is zandkleurig, van boven met zwarte plekken en banden; de wangen en de keel zijn geelachtig, en op het midden van den buik ziet men een zwarte, bij jonge vogels donkerbruine vlek.

Het is te hopen dat men nu de bij ons verschijnende steppenhoenderen zal verschoonen; eenige courantenberichten doen echter vreezen dat die hoop niet zal worden vervuld. In *Humboldt* (Juni 1888 S. 235) wordt de wensch uitgedrukt dat de wegen worden opgespoord langs welke deze landverhuizers uit Azië westwaarts tot aan de Noordzee zijn getogen en dat er tijdig maatregelen tot hunne bescherming worden genomen. *Humboldt* noodigt daarom alle jagers en natuurvorschers dringend uit om op het voorkomen van steppenhoenderen te letten, en berichten van hun verschijnen met nauwkeurige opgaaf van plaats en datum te zenden aan dr. REICHENOW, custos van het Kon. zoologisch Museum te Berlijn, — en drukt alle bezitters van jachtvelden op het hart om zich de bescherming van deze vogels aan te trekken.

Of de steppenhoenderen, niet verjaagd wordende, zich in westelijk Europa voor goed zullen vestigen en naturaliseeren, is natuurlijk onzeker. Maar het is te beproeven, en daartoe behoort even natuurlijk dat die vogels zoo min mogelijk gestoord worden. Het heugt ons

echter nog hoe deze in de Hollandsche duinen vervolgd werden alsof het de uitroeing gold van een schadelijk en gevaarlijk gedierte, b. v. van den problematischen wolf of hyena, op welken in die duinen in 1848 jacht werd gemaakt. Wanneer wij nu in eene courant lezen dat de jagers zich aangorden om jacht te maken op dat vreemde wild, dan vreezen wij wel, dat het niet lang duren zal of het steppenhoen zal weer verdwenen zijn. Daarom kwam het ons voor dat eene waarschuwing, als de bovenstaande, misschien nog eenig nut zou kunnen doen.

D. L.